C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Rusch K.K. - Cizí vlivy.pdb

PDB Name: Cizí vlivy
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 25.3.2007
Modification Date: 25.3.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Kristine Kathryn Ruschová
Cizí vlivy
(Alien lnfluences)
I
Chodba byla cítit zatuchlinou. John se krčil u zobrazovacího panelu a nahrazoval mikročipy nejnovějšími modely - víc paměti, víc funkcí. Pocit, jako by byl robot, který z práce měl, byl tím jediným, co mělo nějaký význam; přitáhnout, chytit, vyměnit; přitáhnout, chytit, vyměnit. Na takovou práci si měli najít androida, ale dali ji Johnovi, což bylo neklamným znamením, že jeho smlouva je před vypršením.
Nevadilo mu to. Byl na obchodní lodi skoro už měsíc a začínal z toho být nervózní. Příliš mnoho lidí příliš nablízku. Dívali se na něho, jako by čekali, že ho zničehonic popadne amok a všechny je ve spánku povraždí. Nevadilo by mu to, kdyby jejich ostražitost pramenila z toho, že se živil jako nájemný lovec. Jenže tak to nebylo. Pramenila z událostí na Štědré, z něčeho, co udělal - a zaplatil za to - když byl o málo víc než dítě.
Kroky na plastové podlaze. Nepohnul se, předpokládal, že ten, kdo jde, mu stejně nebude mít co říct. Slabý závan kolínské a drahého zakázaného tabáku. Kapitán.
„Johne, máš návštěvu.“
John zvedl hlavu. Kapitán stál na druhé straně chodby. Světla displeje dodávala jeho kůži zelenavý nádech. John si kdysi namlouval, že tento člověk je jeho přítel, ale ve skutečnosti žádné opravdové přátele neměl. Od svých patnácti let. Ode dne, kdy ho Harper zradil. Ode dne, kdy odvedli Beth.
„Nestojím o žádnou návštěvu,“ prohlásil John. Občas na to přistoupil a hrál roli tanečnického dítěte, za něž ho všichni měli. Někoho, kdo zásadně nemluvil v minulém čase, pouze v přítomném a budoucím, a všude, kde to šlo, používal konjunktiv. Někoho, kdo formuloval své myšlenky emocemi, protože nic jiného neměl, žádnou paměť, žádnou etiku, žádnou duši.
Kapitán nehnul ani brvou. „Přiletěla speciálem ze základny Rotan.“
John vstal a zavřel displej. Takže klient. Takže pobyt na obchodní lodi skončí ještě dřív, než čekal.
Následoval kapitána klikatícími se chodbami. Ventilace nefungovala. Celá loď byla cítit vlhkými ponožkami a příliš mnoha lidmi. V jedné chodbě se technici bavili o tom, zda soustavu opravit, nebo počkat na další přistání na planetě. John by hlasoval pro opravu.
Kapitán se zastavil u své osobní kajuty a zadal vstupní kód. John tuto místnost ještě nikdy nespatřil; kromě kapitána do ní nikdo neměl přístup. John šel dál, ale kapitán zůstal venku. Dveře se tiše zavřely.
V pozadí hrála počítačem generovaná hudba - technicky dokonalá a mrtvá. Samotná místnost byla zařízena bíle, ale osvětlení dodávalo všemu načervenalý nádech. Pohovka byla hluboká a plyšová. Otevřenými dveřmi bylo vidět postel, zavěšenou ve vzduchu, zarovnanou polštáři. Místnost postavená pro pohodlí a pro svádění.
Na konci místnosti stála nějaká žena a dívala se průzory na hvězdy. Byla zahalená do drahého hedvábí, dlouhé černé vlasy jí splývaly na záda. Vypadala jako ta, která má být svedena, přestože byla tou, která si ho chtěla najmout.
John se nikdy nenechával najmout na nic jiného než na lov psanců. Byl odhodlán jí to říct, pokud to bude nutné.
„Chtěla bych, abyste pro mne pracoval, Johne.“ Ani se neotočila, aby ho pozdravila. Cítil, jak se mu ježí srst. Stavěla se do pozice dospělého, on měl být v tomto vztahu dítětem. Nesnášel, když se k němu někdo choval jako k dítěti. Znovu pocítil, jak se do něho vkrádá klaustrofobie, nejsilnější za mnoho posledních měsíců.
Opřel se o dveře a předstíral nenucenost, kterou necítil. „Proč bych pro vás měl pracovat?“
„Promiňte.“ Tentokrát se pohnula a uhladila si při tom vlasy. Její tvář byla úžasná: plné rty, dlouhý nos, velké oči. A povědomá. „Jmenuji se Anita Milesová. Mám uměleckou galerii na základně Rotan. Specializujeme se na neobvyklé umělecké předměty…“
Přestal poslouchat, nepotřeboval vysvětlení. Viděl její tvář na obrazovce alespoň stokrát. Patřila k nejmocnějším lidem v tomto sektoru - ovládala obchod a komodity. Její galerie prodávala všechno, co se dalo považovat za umění. Jednou prodala minařanské dítě s tvrzením, že se jedná o téměř vyhynulý druh, a proto je možno Minařany ocenit pouze z estetického hlediska. Nevzpomínal si, jestli následný soudní proces vyhrála nebo prohrála.
Obchodnice s dětmi. Celá galaxie jako umělecký předmět. Kdyby podnikala v oboru, když byl ještě malý, co by asi udělala s Tanečníky?
„Proč bych pro vás měl pracovat?“ zopakoval.
Zavřela ústa a věnovala mu kritický pohled. Znal jej. Kolik toho dokáže pochopit? Myslela jsem, že to vysvětluji jasně. Bude to složitější, než jsem předpokládala. Pak se zřejmě rozhodla pro jednoduchost. „Jste nejlepší,“ prohlásila. „A já

potřebuji toho nejlepšího.“
Často ho zaráželo, jak si tito lidé mysleli, že dokáže lovit bez paměti. Zapudil tu myšlenku. Potřeboval peníze. „Co mi zaplatíte?“
„Samozřejmě všechny výdaje, loď, která vám bude k dispozici, protože možná budete muset trochu cestovat, a trojnásobek vaší denní sazby - což je, pokud vím, ekvivalent čtyř set rotanských zepeat.“
„Osm set.“
Její výraz na okamžik ztuhl. Pak mu předvedla, že umí zčervenat. John zkřížil ruce na prsou. Klientů, kteří se ho snažili podvést, bylo až příliš mnoho. Stejně jejich nabídky přijímal. Kdyby se snažil vyhýbat těm, kteří se k němu chovali jako k Tanečníkovi, neměl by do čeho píchnout.
„Nejsem Tanečník.“ Zachoval příjemný tón, ale dal si záležet, aby z něj byl slyšet sarkasmus. „Dokonce mne ani nevychovali. Pouze ovlivnili. Proces skončil a já jsem si své odseděl. Když mě pustili, prohlásili, že jsem duševně zdravý. A být duševně zdravý u člověka znamená chápat čas a dokázat si pamatovat. Po tom, co jste předvedla, s vámi nebudu pracovat za míň než pětinásobek své sazby, s měsíční zálohou předem.“
Zčervenání zesílilo, což dodalo efektním očím jasnější lesk. Takže žádné rozpaky. Vztek. „Napálil jste mě.“
„Vůbec ne.“ John se ani nepohnul. Bylo to tak pro něho příjemnější, naznačit emoce. Uměl využít emocí, zahrát je. To se naučil od Tanečníků. „Přišla jste s určitou představou. Neměla byste věřit všemu, co slyšíte.“
Na okamžik se napřímila, jako by ho chtěla odmítnout a odejít, ale neudělala to. Sáhla do kapsy a vytáhla zásobník s kredity. Musela ho opravdu hodně potřebovat.
Podala mu dva čipy, které si okamžitě přidal na účet. Sto dvacet tisíc zepeat. Dokonalé. Poprvé se usmál. „Co ode mne chcete?“ otázal se.
Vyhlédla průzory ven, jako by jí hvězdy měly dodat sílu. Takže nakonec šlo o nějakou trapnou záležitost. Něco nezákonného, nebo nějakou chybu, kterou udělala. „Před několika týdny,“ začala, jsem získala bodejskou větrnou sochu.“
Proběhla jím vlna bázně. Kdysi viděl bodejské větrné sochy, na jejich domovské planetě. Pouště jich byly plné, krásně vířících v píscích. Nikdo nevěděl, jak je zkrotit; zůstávaly izolovanou uměleckou formou na jediné planetě. Někdo zřejmě přišel na to, jak je zajmout, větrné proudy a všechno ostatní.
„To není to hlavní,“ pokračovala. Její tón se změnil. Stále se k němu nechovala jako k sobě rovnému, ale zlepšila se. „Hlavní je záhada uvnitř sochy. Moje přístroje ukazují, že je tam uvězněna nějaká forma života.“
Ne, ne. Není dovoleno opouštět místnost, křídlo - jestli vyrosteme, budeme moci odejít a Štědrou už nikdy nespatříme. Jestli vyrosteme…
Zapudil hlasy z paměti a přinutil se soustředit na její slova. Něco uvnitř sochy. Bodejský džin? Ale ti byli jenom v legendách. Obchodníci z Bodeanu tvrdili, že původním účelem soch bylo uvěznit maličké magické bytosti, aby nemohly škodit poušti. Ale když zástupci Mezidruhového svazu přijeli sochy zkoumat, nenašli v nich, ani v jejich blízkosti, žádné známky života.
Ruce se mu třásly. Uvězňovala všechno možné a říkala tomu umění. „Nepotřebujete mne,“ prohlásil. „Potřebujete specialistu,“
„Potřebuji vás.“ Otočila se. Vlasy se jí spirálově rozevlály. Krásná, dramatická. „Tu větrnou sochu někdo ukradl.“
II
Spánek. Úzká pryčna v obchodní lodi, nestavěná pro jeho dlouhou kostru. Snové hlasy, nejistě se vynořující z paměti.
…budeme moci odjet…
…Tanečníci to tak dělají…
…Bude to bolet, ale nevadí. Vyrosteš…
…Přestaň, prosím…
…Ještě chviličku…
…Dost!…
…druhou ruku…
…ddooossstttt…
Přinutil se procitnout. Srdce mu bušilo, v ústech měl sucho. Ten uvězněný pocit měl v sobě stále. Svalil se z pryčny, vstal a zaposlouchal se do pravidelného dýchání ostatních spáčů. Kdy měl ten sen naposledy? V trestanecké kolonii? Na předchozí obchodní lodi? Nedokázal si vzpomenout. Snažil se jednou provždy zapomenout. Zjevně se to nedařilo. Uvězněný. Spirála začala, když řekla slovo uvězněna. Opřel se o dveře, cítil na čele jejich chladný plast. Hlavou mu stále zněly hlasy vynořené z paměti. Jestli někdo poslouchal, možná…
Ale ne. Minulost byla minulost. Vezme tu práci pro ni, ale bude pro to mít vlastní důvody.
III
Její galerie zklamala jeho očekávání. Zastrčená v koutku obchodnického křída základny Rotan, měla jen několikametrové průčelí. Uvnitř visely standardní práce standardních umělců: Ashleyho ztvárnění galaxie, vyvedené v černé a růžové; od D.B. portrét sfingy, kočkovitého tvora s červenou srstí pocházejícího z Ysteru; Dugasova socha tančící mladé dívky. Nic nového, nic jedinečného, dokonce ani ve způsobu aranžování. Všechna díla byla samostatně nasvětlena na pozadí černých stěn a polic. Vedle každého bylo červené světélko, které ukazovalo místo, kde je možno uskutečnit kreditní platbu.
Překvapení z galerie bylo ještě větší díky strastiplné historce, kterou mu předtím vylíčila. Tvrdila, že má nejlepší ostrahu na Rotanu, složitý bezpečnostní systém a speciální kontroly. Po ničem takovém neviděl ani stopy. Měla stejnou výlohu jako ostatní, včetně konstrukce z pletiva, která se kaskádově spouštěla každý večer při zavírání.
V galerii byl suchý, bezprašný vzduch. Chtěl kýchnout, aby uviděl nějaké částečky ve vzduchu. Přinejmenším čistota

vzduchu byla neobvyklá. Bude se muset podívat na filtrační systém. Socha nejspíš vůbec nezmizela. Nějaký příliš horlivý návštěvník pravděpodobně otevřel schránku a socha se proměnila zpět v zrnka písku, která ji tvořila. Žádná velká záhada, určitě ne taková, která by stála za 120 000 zepeat. Jenže to jí nehodlal říkat.
Anita prošla expozicí až dozadu. Pocítil úlevu. Tam najde umělecká díla, která hledal - neocenitelná a ilegální, díla, jimiž se proslavila. Jenže když se dveře odsunuly, jeho nálada se vytratila.
Bedny, krabice, holokontejnery, přenosová technika, další platební automaty. Slabý pach jídla. Stůl plný tištěných faktur a účetních dokladů. Malá přihrádka s vínem za přehnaně polstrovaným křeslem a mikroprocesor pro jídlo pozdě v noci.
Nechala dveře, aby se za nimi zavřely, a změřila si ho pohledem. Něco mu ucházelo. Jestli na to nepřijde, ztratí celou zakázku.
Zavřel oči a představivost mu ukázala, co skutečnému zraku ušlo. V rozměrech místností byl rozpor. Předek byl dvakrát širší než zadek. Předpisy základny vyžadovaly prodej po čtvercích - každý zakoupený prostor musel tvořit kóji, která měla všechny strany stejné. Ona svou kóji rozdělila na tři části - výstavní síň, zadní pracovní místnost a zvláštní galerii. Ale kde byla?
Tam, kde se něco nehodilo. Víno. Prodávala víno jako umění - nektar bohů, nikdy je nepila, pouze je sbírala. Víno nepatřilo mezi krabice a faktury.
Otevřel oči, shýbl se a propátral přihrádku s vínem. Většina lahví pocházela ze Země. Byly vyrobeny z těžkého, až příliš silného skla, které budilo dojem, že se jedná o práci starou několik století. Pouze jedna tam nepatřila: tenká láhev ze syntetické hmoty vyráběné na základně. Zatáhl za ni a ucítil, jak mu něco malého padlo do dlaně. Stiskl ruku, aby to udržel. Stěna se odsunula.
Uvnitř byla galerie, kterou očekával.
Na zadní stěně tančily hologramy předchozích artefaktů. Mezi nimi plaval malý Minařan. Napadlo ho, kde je asi teď; jestli je schopen cítit štěstí, zneužití. Musel se podívat jinam.
Maličký pekelník z Frizošu se sápal na skleněnou klec. Pohyblivá ledová socha z Ngely se otáčela pod studeným osvětlením. Čtyři nádoby v hluboké míse ukazovaly na collecijský pachový obraz. Viděl zatím jenom jeden; stačilo se dotknout a zaplaví ho cizí vzpomínky.
Další cennosti se táhly do dálky. Některé visely na stěnách, jiné spočívaly na podstavcích, další se vznášely kolem něho. U žádného nebyl standardní platební automat. Všechny byly nachystány k vyjednávání, smlouvání a předražování.
„Překvapen?“ Znělo to sarkastický, jako by muž s jeho zázemím musel být překvapen.
Byl, ale z jiných důvodů, než si myslela. Věděl, kolik šikovnosti vyžadovalo získat každý exponát a přivést jej na základnu s přísným omezením dovozu. „Máte vlastní agenty. Proč jste si najala mne?“
Poklepala na klec s pekelníkem. Zvíře se ani nepohnulo. „Musela bych si najmout lovce tak jako tak,“ prohlásila. „Kdybych odvolala někoho ze svých lidí z normálních úkolů, musela bych si najmout náhradu. Rozhodla jsem se, že to neudělám. Moji lidé mají vlastní život, vlastní rajón a vlastní zvláštní záliby. Tento incident chce někoho přizpůsobivějšího, fungujícího na volné noze. Někoho, jako jste vy.“
Pochopil, že lepší odpověď z ní nedostane, a přikývl. Možná si vybrala právě jeho a ne některého z kolegů z rozmaru. Nebo si myslela, že ho ovládne, když má tanečnickou mysl. Ale to nebylo důležité. Platila mu. A on měl koho osvobodit.
IV
Zůstal vzhůru dlouho do noci, aby se vyhnul snům, a prověřil standardní věci: propátral galerii, jestli ze sochy nenajde nějaké kousky, spojil se s techniky základny, aby zjistil jestli se písek neusadil ve filtrech, prozkoumal nalezené částečky, jestli se v nich nenajde něco cizího. Nic. Vypadalo to, jako by socha zmizela.
Až na malou věcičku, kterou objevil v blízkosti police s vínem. Dal ji na světlo, prohlédl si ji a ztuhl. Nálepka. Na základně Lina se používaly jako dočasné identifikační karty. Nálepka nebyl pravý název. Ve skutečnosti to byly malé světelné štítky, které nositeli umožňovaly vstupovat na krátkou dobu do zajištěných oblastí, a nálepky se jim říkalo proto, že většina vesmířanů si je lepila na horní část obuvi.
Neměl žádnou v ruce od doby, co před téměř dvěma desítkami let opustil základnu Lina. V hlavě ho pošimraly vzpomínky: Beth, s vytřeštěnýma očima snažící se rukama něčeho zachytit, když ji Harperovi lidé odnášeli; on sám seděl na posteli, paže měl ovinuté kolem hlavy, oči ho pálily, ale neukápla ani slza; díval se na boty s nálepkami - značícími dočasnost, přestože tam pobýval téměř dva roky.
Tanečnická mysl. Odfrkl si. Kéž by mohl zapomenout. Příliš mnoho vzpomínek bylo jeho prokletí.
Odložil nálepku a přinutil se k pohybu. Potřeboval nahlédnout do záznamů o příjezdech, zjistit, kdo přiletěl ze základny Lina, kdo na ní byl častým hostem. Pak bude vědět, kdo sochu vzal.
V
Další den ráno přišel do galerie. Výstavní místnost byla plná turistů z Elegie, mazlících se se zbožím. Bezpečnostní systém musel být propracovaný, když umožňoval takové dotýkání bez viditelné přítomnosti ostrahy. Místnost byla cítit živočišným potem a vlhkými kožešinami. Nebylo divu že měla dobrý filtrační systém. Protlačil se davem a vpustil se dozadu.
Anita katalogizovala maličké drahokamy, které dorazily předchozího dne, Měla na oku klenotnické kukátko a nezvedla hlavu, když vstoupil.
„Potřebuji loď,“ prohlásil.
„Našel jste něco?“
Přikývl. „Vodítko. Nějací obchodníci.“

Tentokrát už hlavu zvedla. S klenotnickým kukátkem vypadala cize. „Kdo?“
Malá loď ze základny Lina jménem Běžec. Patřila nějakému Minxovi. Dělal ještě se čtyřmi dalšími divné zakázky, které nikdo jiný nechtěl - ochočené kočky ze Země do hornické kolonie na Cadmiu; náklad bezcenných měsíčních hornin pro vědce na základně Mina. Žádný záznam není starší než dvacet let. Žádné záznamy o ilegálním obchodování. Ale to jí neřekl. Ještě si nebyl jistý, jestli jí něco řekne.
„Ty neznáte,“ řekl. „Jestli se ukáže, že to byli oni, seznámím vás.“
Sundala si klenotnické kukátko. Vlastní oko vypadalo méně výhružně. „Pracujete pro mne, což mi dává právo vědět, co jste zjistil.“
„Uzavřela jste se mnou smlouvu,“ opravil ji. „A já mám právo odejít, kdykoli se rozhodnu - a nechat si zálohu. Tak dostanu tu loď?“
Chvíli se na něho dívala a potom si nasadila kukátko zpátky. „Zařídím to,“ řekla.
VI
Loď byla skoro deset let stará, postavená tak, aby zajistila pohodlnou přepravu méně než pěti lidem. Měl přístup k počítači, hry a holoprojekce, jídla a pití, kolik chtěl. Jediné pravidlo bylo nerušit pilotku - z žádného důvodu. Usoudil, že se dozvěděla o jeho minulosti a nechce s ním mít nic společného.
Většinu času prospal. Byl to na lodích jeho způsob úniku. Když byl vzhůru, připomínaly mu trestaneckou loď, sápající se ruce, dorážející hlasy, násilí, puch a nakonec izolaci, údajně pro jeho vlastní dobro. Když spal, byla to jediná místa, která mu umožňovala odpočívat beze snů.
Budík zazvonil hodinu před přistáním. Šel se projít. Nebyl na základně Lina dvacet let. Odjel jako chlapec, sám, bez Beth, dokonce i bez Harpera, muže, který byl kdysi jeho spasitelem a stal se zrádcem. Harper, který mu uzdravil mysl a zlomil srdce.
Loď přistála, ale John se ani nepohnul. Byl blázen, že se vrátil, blázen, že se díval na minulost, které se vyhýbal. Za to nestála žádná práce, obzvlášť ne taková, které pořádně nevěřil.
Musíš se postavit své minulosti, postavit se sobě. A až jasně pochopíš, co se stalo a proč, musíš si odpustit. Teprve potom budeš celý.
Harperův hlas. John sebou škubl, jako by mohl hlas z hlavy vypudit. Když na trestanecké lodi opouštěl základnu Lina, slíbil si, že Harpera už nikdy poslouchat nebude.
Měl práci. Jeho pobyt na základně Lina bude krátký.
Zvedl se do plné výšky a vyšel ze svého pokoje. Pilotka byla ve dveřích. Když ho uviděla, zarazila se. V jejím pohledu byla ostražitost. Kývl na pozdrav a ona mu odpověděla. Pak vyšel z lodě, před ní.
Dok měl zářivé nové stěny a podlahu využívající nejnovější technické vymoženosti. Ale cítit byl stejně: zaprášeně, štiplavě, po chemických čisticích prostředcích. Rukou stiskl chladivé zábradlí.
…krčil se vzadu v lodi, v bezpečí za polstrovanými křesly. Hlasy ho vyzývaly, aby vylezl, a on věděl, že ho zabijí. Mysleli si, že udělal něco špatného. Čekal ho horší trest, než jaký by mohl dostat od některého z rodičů…
„Není vám něco?“ zeptala se pilotka.
Přenesl se zpět do přítomnosti. Nebylo mu dvanáct, nepřistával na základně Lina poprvé. Byl dospělý, byl muž, který se dovede ovládat.
Po schodech dolů a do základny. Tentokrát žádné davy, žádné holokamery, žádní reportéři. Žádný Harper, žádný spasitel, žádní kamarádi vedle něho. Pouze lodě a čluny různých velikostí. Základna Lina se rozrostla od doby, co tam byl naposledy. Teď neměla jeden dok, ale tři. Byla to jedna z klíčových obchodních základen v galaxii. Místo aby upadla, když hodnostáři uzavřeli Štědrou pro všechny cizince, rozrostla se. Zastavil se a vzpomínal: kdyby přistoupil k některému průzoru, spatřil by Štědrou, s pouštěmi a horami vyrytými do povrchu, jako by to byla malba, a Zpěvavým mořem, doplňujícím umělecké dílo o něco modrého.
Zvláštní, že se mu po ní stýskalo, když jako kluk stál ze všeho nejvíc o to, aby se z ní dostal pryč.
„Opravdu vám nic není?“
„Ne.“ Otočil se, očekával, že svým hněvem její zájem rozptýlí. Potom pochopil, že to říká z povinnosti. Dokud neopustil dok, měla ho na starost a nechtěla mít odpovědnost za to, co s ním bude.
„Tak běžte na třetí palubu na prohlídku a desinfekci. Potřebují komoru uvolnit pro další přílety.“
Přikývl. Její nezájem ho trochu zmrazil. Procedury. Po epidemii malanijské chřipky před třiceti lety se základna Lina fanaticky snažila udržet si nechtěné elementy mimo stanici. Při první návštěvě ho drželi v karanténě tři pozemské měsíce.
Otočil se k pilotce zády, našel výtah a vyjel jím do malé chodby na třetí palubě. Blikající světlo mu ukázalo, kterou místnost má použít. Vešel dovnitř.
Místnost byla větší než ta, kterou mu dali jako dítěti. Byla tu pohovka a servostolek plný nápojů. Svlékl se, počkal, až robotické paže oděv odnesou, a pak vstoupil pod bledě modré světlo v koutě místnosti. Jeho otvory zaplavily proudy světla, šimrající teplem svého doteku. Zavřel oči a přinutil se stát nehybně. Věděl, že na některých základnách ještě používají manuální prohlídky, a uvažoval, jak to mohl vydržet, když mu tato procedura připadá tak vtíravá. Když světlo skončilo, vstoupil do autodoktora a nechal se prohledat, jestli v sobě nemá viry, stopy cizí hmoty, cizích materiálů a pravděpodobně - cizího myšlení.
Cizí vlivy…
Zachvěl se. Bylo mu tenkrát dvanáct. Bylo mu dvanáct a neuvědomoval si, že to, co dělají, není normální. Není lidské. Přesto byl dostatečně člověkem, aby cítil hrůzu, když byl oddělen od všeho, co znal. V hloubi nitra věděl, že hrůzy teprve začínají.
Autodoktor pípal a on dlouho trpěl strachem, že něco objevil. Pak pochopil, že chce, aby komůrku opustil. Vyšel zpět

do hlavního pokoje a vzal si šaty, ošetřené a vyčištěné - oblékl se a zatlačil na mapu, aby zjistil, kde je a kam se chce dostat.

VII

John se choulil v archivu lodního provozu. Tmavé, těsné místo, čpící potem a pleťovými oleji, které bylo stejně povědomé jako kterékoli jiné místo na základně. Jenže toto byla jiná povědomost. Každá základna měl svůj archiv. A každá základna měla operátora, jako byl Donnie.

Byl malý, šlachovitý, dost vychrtlý, aby se mu v tak malém prostoru líbilo. Vlastní pach mu nevadil - byl zvyklý, že je sám. Sledoval přílety a odlety ze základny, spravoval licence a zamítal přístup, pokud to bylo nutné.

„Odletěli, právě když jsi parkoval," prohlásil. Jeho rty se sotva oddělily, ale zuby mu vidět bylo - zpola falešně bílé, zpola zkažené. „Taky měli naspěch. Dal jsem jim poslední dnešní pozici."

Poslední dnešní pozici. To znamenalo, že do dalšího dne nebude žádné další plavidlo odbaveno k odletu. John zatnul pěsti. Tak blízko.

„Kam odletěli?"

Donnie nahlédl do knihy a pak zmáčkl tlačítko. Obsah obrazovky byl téměř nečitelný. Stiskl další tlačítko. Potom mu poklesl ret a umouněné prsty se roztřásly.

„Měli platnou propustku," zamumlal.

Znovu to zachvění, jako by nebyl ve své kůži. „Kam?" zeptal se John.

„Na Štědrou."

To slovo jím projelo jako blesk. Horko, řídký a suchý vzduch; těžká, květinová vůně; kožnatý dotek tanečnických prstů…"

„To je všechno?" zeptal se Donnie.

John se zhluboka nadechl, uklidnil se. „Musíš mě dostat na Štědrou."

„Tak to nepůjde." Donnie se v křesle zaklonil. „Vím, kdo jsi. I kdyby Štědrá byla volně přístupná, nemohl bych tě tam pustit."

Uvězněný. Tentokrát mimo Štědrou. John si zaryl nehty do dlaní. Bolest mu pomohla zůstat ve střehu, udržet si zdravý rozum. „Kde mi dají povolení?"

Donnie na něho hleděl, beze strachu z čehokoli, tak bezpečný ve svém malém světě záznamů a propustek. „Pátá paluba. Ale nepomůžou…"

„Pomůžou," řekl John.

VIII

Zavolal Anitě a řekl jí, aby si pospíšila, jinak sochu zpátky nikdy nedostane. Zatahá za nitky a rozdá trochu hotovosti. On zatím využije čas na to, aby o těch obchodnících získal nějaké informace.

Základna Lina byla paranoidní, pokud šlo o její obchodníky, což vedlo k bohaté studnici informací. Půl pozemského dne strávil o samotě s malým počítačem připojeným do hlavního systému základny.

A dozvěděl se informace, které již znal, plus něco navíc. Základna Lina byla jejich hlavní stan. Byli dobře známí, oblíbení ne. Dva muži pracovali s Minxem: Dunnigan, vyškolený jako lingvista, a Carter, který neměl oficiální kvalifikaci žádnou. Zeny, Pařena a Nox, poskytovaly svaly a zakázky. To ony získaly práci pro Kadmium a pro základnu Mina. A všichni se dali dohromady před dvaceti lety.

Když byla Štědrá pro cizince uzavřena.

Když Minx musel rozšířit své pole působnosti.

Když se slaný džus stal ilegálním zbožím.

Slaný džus. Ten střípek informace stačil, aby se John rozechvěl strachem. Jídlo. Potřeboval se najíst. Postarat se o sebe. Vstal, ale nedokázal mysl zastavit.

Slaným džusem to všechno začalo.

Stačila pouhá vůně, aby dostal záchvaty třasu, aby znovu zdivočel, zavřel za sebou všechny dveře, vytěsnil vzpomínky, emoce a bolest. Jako Tanečníci, hledal ochranu v budoucnosti a nikdo - kromě Harpera, základnového dětského psychologa - se k němu nedokázal dostat. Pokud chtěl zůstat nezasažen, pokud chtěl zůstat člověkem, musel se postarat o své tělo, aby se poškozená část mysli mohla zotavit.

Odešel do restaurace.

V restauraci, široké, prostorné, s dlouhými okny otevřenými do kosmu a rostlinami visícími ze všech stran, se cítil v bezpečí. Poslal servo pryč, vybral si stůl a zasunul kreditní kupón. Jídlo se objevilo na stole skoro dřív, než kupón proběhl. Došel ke stolu, sedl si a začichal.

Pečené kuře, dušená brokolice a bramborová kaše. Ne normální vesmířanské jídlo. Ráj. Přinutil se jíst a cítil, jak jídlo zahřívá chladná místa v jeho nitru. Když se krmil, ponechal své mysli volnost.

Slaný džus patřil k nejsilnějším opojným nápojům v galaxii. Vyráběl se na Štědré, s využitím bylin pěstovaných Tanečníky - a když se kolonisté konečně naučili, jak je pěstovat bez asistence Tanečníků, pokusili se je vyhladit.

S pomocí dětí. Ubohých, zmýlených dětí. Osamělých malých dětí, které jen chtěly uniknout z pekla, v němž byly uvězněny.

Jakmile se na základně Lina o spiknutí dozvěděli, Štědrá byla uzavřena. Nejlepší botanici a chemici se snažili slaný džus vyrobit mimo kolonii, ale ukázalo se, že to nejde. To bylo dobře. Později se zjistilo, že droga, kterou všichni považovali za nenávykovou, má několik ošklivých vedlejších účinků.

Minx se slaným džusem obchodoval.

Měsíční horniny, kočky. Bezcenný náklad. Jenže dodavatelé vody ze severu Kadmia měli drogu, která byla čistá jak krystal metamfetaminu. A minařanská kůže byla jed, který při požívání v malých dávkách vyvolával nebezpečnou

blaženost.
Těch pět byli obchodníci s drogami. Dobří, schopní, šikovní obchodníci s drogami.
Takže bodejský džin pro ně měl větší hodnotu než pouze uměleckou. Měl také cenu jako nějaký stimulant. Opřel se. Byl přesvědčen, že již brzy bude vědět jakou.
IX
Jenže všechno se seběhlo příliš rychle. Ozvala se Anita. Koupila mu okno - tři pozemské dny - a dala mu na srozuměnou, že ji to stálo balík. Usmál se. Měl radost, že její peníze budou využity pro dobrou věc.
Našel pilotku a společně odletěli na místo, z něhož byl nadosmrti vykázán.
X
Znovu seděl ve svém pokoji na lodi, daleko od nespolečenské pilotky. Byl rád, že je sám, přestože cesta byla tak krátká. Nebyl na Štědré od svých dvanácti let. Tenkrát planetu nenáviděl, po ničem netoužil víc, než se z ní dostat pryč. Jenže svoboda, kterou získal, nebyla svoboda, kterou čekal.
…Plastový rám se mu zaryl do čela. Průzorem viděl Štědrou, jak se mu vzdaluje. Izolovali ho, protože ho považovali za vůdce - a možná jím skutečně byl. Nechápal hlubiny jejich hněvu. Experimentoval, stejně jako oni; jenže on se snažil zachránit ostatní…
Povzdechl si a došel k průzoru. Venku se vznášela Štědrá, temná a prázdná. Jen pět lidí na planetě. Pět lidí a stovky Tanečníků, tisíce jiných druhů. Po oznámení vražd úřady prohlásily planetu za nebezpečnou a uzavřely ji pro veškerou kolonizaci. Dokonce i vědci potřebovali zvláštní povolení, aby tam mohli. Tanečníci byli příliš silní a jejich uvažování příliš destruktivní. Zavrtěl hlavou. Jenže skutečný problém nebyli Tanečníci. Tím byl slaný džus.
Nebýt slaného džusu, Tanečníci by se nikdy nestali ohroženým druhem. Nebýt slaného džusu, kolonie by nevydělávala a nesnažila by se základnu chránit tím, že dovolila, aby nesprávně interpretované zabíjení pokračovalo. Kolonisté se pokusili hodit vinu za vraždy na Tanečníky, aby vyhladili celý druh; když vyšetřování odhalilo, že vrahy byly děti, mezigalaktický šok byl obrovský.
Slaný džus. Ještě si pamatoval jeho výpary, skelné pohledy v očích svých rodičů. Kolonisté ho požívat neměli - a nikdo to nedělal - ale všichni trpěli intoxikací slaným džusem, protože s ním byli v kontaktu při výrobě. Možná kdyby měl lepšího právníka, kdyby se tenkrát o účincích slaného džusu vědělo víc, pustili by ho a rehabilitovali by ho, místo aby ho uvěznili.
Mírné házení ho upozornilo, že raketoplán zanedlouho přistane. Zalovil ve výstroji a vytáhl písečný přehoz a nějakou mast. Tkaný materiál mu připadal známý a teplý, dotek minulosti. Jako děti přestali písečné přehozy nosit a jeho slunce Štědré tak spálilo, že na něm ještě dnes bylo vidět rozhraní různého zhnědnutí. Teď byl starší a moudřejší. Chtěl si nabízenou ochranu na sebe vzít.
V hrdle mu vyschlo. Tři dny o samotě na Štědré. Pilotka nezůstane - nejspíš ze strachu z něj. John se připoutal. Věděl, že na to, aby se vrátili, je již příliš pozdě.
Raketoplán poskakoval a kodrcal, dokud nezastavil. Vnitřní teplota se již změnila z chladu v téměř chlad, který vznikal, když vzduch venku byl mimořádně horký. John se odvázal, zahalil se písečným přehozem a holou kůži si natřel mastí. Potom si hodil výstroj na záda, vstal a odebral se do pilotní kabiny.
Pilotka vydala podrážděný, ustrašený zvuk. John si jí nevšímal. Za okny viděl slané útesy a Zpěvavé moře. Raketoplán přistál na místě, kde přistávaly vždycky, na okraji pouště, půl dne cesty od vlastní kolonie. Zachvěl se, když si uvědomil, že kromě místních obyvatel na planetě nikdo nežije. Pětice obchodníků a písečná socha zde byli jediní cizinci. Neměl žádný plán. Zabředl příliš hluboko do svých vzpomínek.
„Poznáváte to?“ zeptala se pilotka. V jejím výrazu byla ostražitost. Znala jeho minulost. Možná si myslela, že jakmile vkročí na planetu, vytasí tanečnický obřadní nůž a uřízne jí ruce a nohy.
Neodpověděl jí. „Za tři dny se vrátíte?“
Přikývla. Ruce se jí na řízení třásly. Jaké lži si úřady o Štědré vymyslely, aby odradily zvědavce? Že jediný dotek pouštního písku stačí, aby se člověk zbláznil? Že jediný pohled na Tanečníky stačí, aby se z člověka stal vrah?
„Počkejte na mne. I kdybych nebyl přímo tady, přijdu.“ Slova zněla prázdně dokonce i jemu. Opět přikývla, ale už v tu chvíli poznal, že nepočká. Bude muset přijít přesně včas, nebo zůstat na Štědré navždy. Uvězněný.
Dítě v něm se zachvělo.
Nasadil si popruh s výstrojí, upravil si jej a vystoupil. Horký, suchý vítr ho pohladil po tváři. Vzduch byl cítit květinami, tlejícími květinami, které zůstaly příliš dlouho na slunci. Dvacet let vzpomínek, povědomosti a strachu se v něm vzedmulo - a najednou tady nechtěl být. Otočil se k raketoplánu, ale dveře komory již byly zavřené. Zvedl ruku, aby ji mávnutím zastavil - a změnil to v zamávání na pozdrav. Už mu nebylo dvanáct. Dospělí byli pryč. Kolonie byla pryč. Byl teď dospělý. Tentokrát nezklame.
XI
Obchodníci se rozhodli skvěle, když se s větrnou sochou vypravili na Štědrou. Měli zde k dispozici opuštěnou kolonii, poušť plnou písku a větru, kolik hrdlo ráčí. Mohli experimentovat, dokud nebudou schopni napodobit kýžený efekt, nebo mohli planetu využít jako základnu pro cestu zpět na Bodean. Nikdo by na nic nepřišel, kdyby Anita nezačala po soše pátrat.
Kopule kolonie se v slunečních paprscích leskla jako sklo. Cesta, kterou bylo nutno ujít, nebyla tak dlouhá, jak si ji John pamatoval. Přesto by uvítal vznášedlo. Vznášedla tady byla odjakživa zakázána; ničila křehkou ekologickou rovnováhu pouště.
Před kopulí se zastavil a s ohromením zjistil, že je pokryta malými částečkami písku. Ještě generaci a bude z ní hora písku, na níž nebude nijak znát, že pod ní někdy něco existovalo. Poušť si brala zpět, co jí patřilo.
Odmetl písek stranou, cítil, jak zrnka ulpěla v oleji, který měl na rukou. Kopule byla rozpálená, žhavější, než bylo na

dotyk příjemné, ale přesto nahmatal úchyty, o nichž věděl, že tam budou.
A našel je. Menší, než si pamatoval, a zanesené pískem, ale byly tam. Zatáhl a jeden panel se s vrzáním otevřel. Když se protahoval dovnitř, narazil hlavou o povrch. Teď byl muž, ne chlapec, a prolézám úzkými prostorami nebylo tak snadné jako kdysi.
Jakmile se ocitl uvnitř, zavřel průlez a zhluboka se nadechl. Vzduch nebyl tak zatuchlý, jak čekal. Měl kovovou, prašnou chuť, jako vzduch ze stroje, který byl dlouho vypnutý. Možná desítky let.
Obchodníci tady byli. Samozřejmě věděli, že do kopule se dá zvenčí proniknout. Kolonisté ze Štědré měli hrůzu z toho, že by zůstali uvězněni v poušti.
Stačilo, aby došel do správní budovy a odtamtud je vystopoval. Jak snadné. Budou spolu muset čekat tři všivé pozemské dny, než se pilotka raketoplánu vrátí.
Dostal se na ulici a vykročil. Došel do půlky bloku, než na něj zapůsobilo, co viděl, a emoce ho donutily zastavit.
Domy se nezbortily. Byly to staré, standardní kolonijní příbytky, postavené jako provizorium, ale na Štědré používané bezmála století. Trávníky byly mrtvé. Hnědá torza rostlin zůstala a teď, když se dovnitř znovu dostal vzduch, se rozpadala na prach.
Trávníky a zahrady byly radostí kolonistů. Byli tak šťastní, že dokázali tento kousek země zkrotit, proměnit jej ve svůj ideál Země. Plastové příbytky bez oken a všude pozemské květiny. Kopule měnívala barvu podle vlastností světla: někdy byla šedá, někdy modrá, jindy sépiově hnědá, aby kolonisty chránila před ultrafialovým zářením.
To všechno teď bylo pryč. Žádné hlasy, žádný hukot závodu na zpracování slaného džusu, žádný pohyb. Pouze John v dlouhých, prázdných ulicích a proti němu dlouzí, prázdní duchové.
Tam, na dům nalevo on a ostatní děti položili tělo Michaela Denglera. Byl poslední, skutečné fiasko. Vypadalo to tak logicky, že když mu vezmou hlavu, ruce, srdce a plíce, vyroste tak, že bude vyšší a silnější než dospělí. Jenže stejně jako ostatní, nevyrostl vůbec.
John klesl k zemi a ovinul si paže kolem hlavy, jako by se mohl ochránit před vlastními vzpomínkami. On a ostatní nespadali pod zákon o cizích vlivech. Nebyli šílení. Podle žalobce to byly zlé děti se zlým úmyslem.
Jediné, co chtěli, bylo uniknout. A mysleli si, že tajný klíč k tomuto úniku mají Tanečníci.
Vzpomněl si, jak se krčil pod stromy s rozložitými korunami, pozoroval tanečnický obřad dospělosti a říkal si, jak je to všechno logické: ruce, srdce a plíce se dají pryč, aby mohly narůst nové. On teď byl na jiné planetě, ze třetí generace, která se v novém světě narodila. Bylo pochopitelné, že nerostl. Nedodržoval tradici nového světa.
Advokáti se ho znovu a znovu ptali: když tomu věřil, proč nešel jako první? Chtěl jít jako poslední, myslel si, že to bude největší oběť. Děti Tanečníků se nehýbaly několik dní. Nechápal reakci dospělých - děti nebyly mrtvé, dorůstaly jim nové údy. Alespoň si to myslel. Dokud nepřišel Michael Dengler. Potom John pochopil, co udělal.
Zůstal na kolenou dlouho. Potom se donutil pomalu vstát. Teď konal dobro. Cestoval po celé galaxii. Odsloužil si svůj trest. Toto se stalo a bylo to pryč. Jeho úkolem bylo získat zpět větrnou sochu a ty lidi měl na dosah.
Přiměl se vykročit a soustředit se na budoucnost.
XII
Našel místo, kudy se dostali dovnitř. Další panel byl vypáčený a vpouštěl do kopule až příliš jasné slunce. Prach byl narušen šlápotami a několik hnědých stonků bylo čerstvě zlomeno. Obvykle cítil vzrušení, když byl takto blízko -jedno z mála vzrušení, která zažíval - ale tentokrát cítil ve svém nitru prázdno.
Dech mu chrčel v hrdle. Měl dvojí pocit: že je sledován a zároveň že je sám. Chloupky v týlu se mu naježily. Něco tady nesedělo.
Sledoval stopy k centrále. Dveře byly otevřené - téměř pozvání. Nemohl budovu obejít a nahlédnout okny, protože žádná neměla, a většina staveb neměla ani druhé dveře. Připravil se a vklouzl dovnitř.
Ticho zde bylo tíživější. V budovách byl vždycky nějaký šum - šelest větráku, šepot vzduchu filtrovaného přes strop. Tady nebylo nic. Možná našli ovládání jen samotné kupole. Možná chtěli uvnitř ticho, aby ho slyšeli.
Stěny a podlahy byly bez poskvrny, tak čisté, že vypadaly, jako by je před několika dny někdo umyl. Jen prachové šlápoty obchodníků kazily bělost, stopy, které ho vedly dál jako pozemského psa pach.
Šel po nich, připraven odehrát svou roličku v tomto dramatu. Trocha akce alespoň odvede jeho myšlenky od zbytků kolonie, od prázdných pozůstatků jeho minulosti.
Zašel za roh - a objevil první tělo.
Bylo opřené o stěnu, se ztvrdlou kůží, mumifikované tak, že zůstalo o málo víc než kostra. Chvíli si myslel, že tam bylo od uzavření kolonie a vypnutí ventilace, ale pak si všiml zbraně v levé ruce. Byl to malý, ruční laser, nastavený na otisk majitele. Loňský model.
Ztěžka polkl a naklonil se blíž. Jeden z obchodníků. Chvíli se nemohl rozhodnout který. Roztrhl šaty, zjistil pohlaví - mužské - a pak si prohlédl svraštělou, vymraženou tvář.
Ten starý obchodník, který pašoval slaný džus, Minx, to nebyl. Některý z mladších mužů. Ucítil mrazení v zádech. Zarazil se. Takovou smrt už někde viděl, jenže kde?
Odpověď vyžadovala, aby spustil některé vnitřní bariéry a zalovil ve vlastní paměti. Udělal to pomalu. Cítil žhavá místa, tíživý tlak, kterým na něho kolonie působila. Pak to přišlo: Kadmijský horník na jedné z mnoha nákladních lodí, na nichž pracoval. Vklouzl do nákladního prostoru potají, chtěl se někam nechat odvézt a neuvědomil si, že aby se z dolů dostal, potřebuje několik injekcí, které ho ochrání před tím, jak mu horničina zničila tělo, což byl proces, který mohl začít, teprve když s hornickou prací skončil.
Kapitán nákladní lodě se naklonil k Johnovi a vyjádřil názor celé posádky: „Proboha, „ řekl, „doufám, že takhle neumřu.“
John se mrtvoly ještě jednou dotkl. Usoudil, že jestli se nakazil, stejně s tím mnoho nenadělá. Bylo zvláštní, že nezemřel,

když opustil Kadmium. Byli z planety pryč léta. Bylo zvláštní, že smrt přišla teď, tady, na tomto zapadlém místě, když měl zbraň v rukou.
Vzal mrtvole zbraň a spustil kontrolu. Fungovala. Zastrčil laser do kapsy. Raději použít tuto zbraň než vlast ní. Zakrýt stopy, pokud to bude nutné.
Řada šlápot pokračovala chodbou. Otřel si ruce a vydal se po nich. Všechny dveře byly zamčené, zámky blikaly, jako by se jich od vyklizení kolonie nikdo nedotkl.
Došel po stopách za roh a narazil na další tělo, tentokrát jedné z žen. Ležela roztažená na podlaze, oděv roztrhaný, všude krev, oči vytřeštěné hrůzou. Žádné vysušení, žádná mumifikace. tentokrát puch smrti a přetrvávající pach strachu.
Vypadalo to, že byla týrána a ubita k smrti, ale když přišel blíž, uvědomil si, že nemá ani škrábnutí. V krku mu vyschlo, ruce se mu roztřásly. Ještě nikdy se nesetkal s něčím tak podivným. Jak lidé umírali na mrtvé planetě? Nebylo zde nic, co by to mohlo udělat, tímto způsobem a tak rychle. Znal smrt na Štědré, a takhle nepřicházela.
Vytáhl z kapsy laser a šel dál. Prachová cestička už ani nevypadala jako stopy, jen spirály prachu na kdysi čisté podlaze. Zpola čekal, že na něho zpoza některých dveří vyskočí šílený obchodník, ale věděl, že se to nestane. Smrti byly příliš bizarní, příliš rozdílné, než aby to mohlo být dílo šílence. Byly nachystané. A vystrašený hlásek uvnitř mu říkal, že byly nachystané pro něho.
XIII
John došel do hlavního velínu a s překvapením zjistil, že je prázdný a tichý. Na rozvodném panelu, starém bezmála dvě staletí, mrkala a blikala světla. Zkontroloval, co se děje, s pomocí odhadu, zkušeností s nezvyklými rozvody a zpola nefunkčního diagramu pod stropem sálu si odvodil, jak by měl pracovat. Instinkty mu říkaly, aby v této místnosti vstřebával informace - a on je vstřebával, nejrychleji, jak to šlo.
Někde v budově práskly dveře.
Naskočila mu husí kůže. Otočil se. Nikoho nebylo vidět. Nic nebylo slyšet. Nic kromě vánku vyvolávaného vlastním pohybem. Postupoval pomalu, s rozvážností, kterou necítil. Zkontroloval chodbu v obou směrech a zaznamenal, že je prázdná. Pak hlavní velín opustil. Nic víc uvnitř udělat nemohl. Vykročil směrem, kde bouchly dveře. Ještě někdo živý tady byl a on ho chtěl najít. Nevěděl, co udělá potom.
Srdce mu bušilo do hrudi. Smrt ho ještě nikdy nevyděsila. Nikdy ji nepociťoval jako hrozbu, pouze jako partnera, nehodu. Neviděl ve vraždách úmrtí, jen nezdařené experimenty. Z lidí, které měl rád, nikdo nezemřel. Všichni prostě zmizeli.
V chodbě leželo další tělo. Nezkoumal je. Letmý pohled mu prozradil příčinu smrti. Jednotlivé části byly rozházeny všude kolem, rozvěšeny v rituální pozici fetinských vražd, které viděl ve vyhnanství až příliš často.
Čtvrté tělo bylo ukřižováno na zdi, vzhůru nohama. Na čistou podlahu ještě kapala krev. Možná se mýlil. Jeden člověk s velkým odhodláním a nějaká otrava mozku způsobená drogou, na kterou nebyl zvyklý. Jeden muž, starý obchodník Minx, pod vlivem bodejské větrné sochy.
Nerad si představoval, že to Minx mohl udělat v racionálním rozpoložení.
John obešel dokola téměř celou budovu. Z místa, kde byl, viděl dveře, stále otevřené. Minx byl určitě venku, čekal na něho. Napnul pozornost, uchopil laser, uvedl vlastní soustavy do střehu.
Prach byl po celé podlaze a trochu i na stěnách. Zvláštní, když jej nikdo nerozšlapal. Že by byl Minx špinavý po celém těle? John se kradl co nejtišeji, snažil se nezpůsobit žádný rozruch. Bylo to zvláštní, jako by to Minx měl naplánované. Vypadalo to, jako by se díval a čekal, jako by John byl součástí plánu. Ještě podivnější bylo, že se mu podařilo zabít tolik lidí tak odlišnými způsoby - v tak krátkém čase.
Nedávalo to smysl.
John došel k předním dveřím - a ztuhl, až na třas v dolním konci páteře. Minx tam skutečně byl, skutečně čekal - ale ne tak, jak si to John představoval.
Minx byl mrtvý.
Z pahýlů, kde bývaly ruce, dosud crčela krev. Hrudník byl rozpáraný, srdce a plíce chyběly. Hlava byla zakloněná, krk naříznutý, jako by se ten, kdo to udělal, nemohl rozhodnout, jestli jej přeříznout celý.
Když John do budovy vstoupil, ještě tady nebyl. Minx nemohl zemřít tady - takto rozkrájet člověka trvalo příliš dlouho. John to věděl. Udělal to šestkrát - s oběťmi, které to chtěly. Minx nevypadal, že by to chtěl.
Krev byla všude, potřísňovala všechno. Minx musel zemřít, když už byl John uvnitř.
Na zabití dospělého o velikosti Minxe bylo třeba mít velkou sílu nebo hodně času.
Mrazení proběhlo Johnovými zády až do rukou. Já jsem ho nechtěl zabít! vykřikl malý chlapec v něm. Chtěli jsme jenom vyrůst, jako Tanečníci. Prosím. Nechtěl jsem…
Potlačil ten hlas. Potřeboval přemýšlet. Všech pět bylo mrtvých. Něco…
„Johne?“
Zvedl hlavu. Před ním stála Beth a svírala tanečnický rituální nůž. Byl pokrytý krví a ona také. Cákance jí potřísnily tvář i ruce. Neviděl ji od patnácti let, od toho odpoledne, kdy je chytili, jak se navzájem utěšují, on v ní, ona s nohama ovinutýma kolem něho, jako by ho objímala.
Bylo to poprvé a naposledy, kdy se John s někým sblížil.
Nenáviděl ty vraždy, nechtěl je spáchat. Pokaždé seděl mlčky, když Harper chtěl, aby o nich skupina mluvila. Tři roky schůzek, jedno odpoledne lásky. Potom trestanecká loď a odloučení. Pak se z něho stal nájemný lovec, věčně osamělý.
„Beth?“ věděl, že to není ona, nemohla být. Nikdy by něco takového neudělala, sama ne a ne teď, po tolika letech.
Přesto vykročil k ní, chtěl otřít krev z její drahé tváře. Vztáhl k ní roztřesenou ruku, aby se dotkl té stále růžové tváře, aby zjistil, jestli je stále tak hebká, jak si pamatoval, ale jeho ruka jí prošla skrz.

Byla stejně hmotná jako vítr.
Vítr.
Rozesmála se a narostla, teď to byl Minx, přestože zůstával ležet mrtvý u Johnových nohou. „Trvalo ti to dost dlouho," prohlásil džin. „A to o sobě říkáš, že jsi nejlepší."
John pohlédl na tělo, na rituální nůž, a našel ve vlastní ruce laser. Laser vítr nerozkrájí.
„To ne," řekl bodejský džin. „Nemůže."
John zadržel dech. Když konečně pochopil, udělal krok zpátky. Bodejský džin byl telepat. Byl v Johnově hlavě, v jeho mysli. Zachvěl se a otřel se, jako by odmetením písku odmetl i ten dotyk, důvěrnost, o niž nestál. Zemřeli také ostatní na to, čeho se báli? To by vysvětlovalo nedostatek stop kolem, nenadálost. Vysvětlovalo by to všechno kromě Minxe. Minxe, který zemřel na něco, čeho se bál John.
Potom ho zaplavily obrazy: obchodnická loď plná potu, smíchu a pití, řítící se k planetě; samotní obchodníci, jak do bodejského džina sahají, jako by to bylo zakázané ovoce, využívají ho k vlastnímu posílení, napichují se na myšlení druhých, hrají si; Tanečníci vycházejí z lesů do pouště; John sedí v restauraci a před sebou má své vzpomínky; Anita, jak počítá kredity a nahlíží do láhve; past se uzavírá a pevně ho drží, trocha větru, trocha písku, trocha umělé hmoty…
John byl pro bodejského džina svoboda, pokud by to se Štědrou nevyšlo. Mohl dolétnout s obchodnickou lodí zpátky na Bodean, zpátky tam, kde byl džin doma. V hlavě mu bušil strach. Nechtěl tak zemřít. Nikdy tak nechtěl zemřít…
Klesl na kolena a rukama si ovinul hlavu, jako by ji chtěl chránit. Harperův hlas: Jestli chceš ochranu, postav si zeď. Ne pevnou, ale propustnou, která ti pomůže přežít samotu. Musí spadnout, když to budeš potřebovat, aby věci nezůstaly skryty. Ale občas, aby ses chránil, si vybuduj zeď.
Stěny vyrostly do výše, sice pomalu, ale snadněji, než doufal, protože tam částečně již byly. Bodejský džin se uchechtl, znovu jako Beth, nakažlivým smíchem. Došla ke kupoli, sáhla na ni, a John spatřil Tanečníky, stovky Tanečníků, jak přejíždějí po plastu svými prsty, ladnými a lehkými pohyby, které jim daly jméno.
„Máš tři volby," prohlásil bodejský džin. „Já, smrt, nebo oni."
Za jeho stěnu proniklo trochu světla. Bodejský džin si myslel, že má z Tanečníků strach. Džin se dovedl napíchnout pouze na to, co bylo na povrchu, ne na to, co bylo pohřbeno hluboko, bez ohledu na hrozby, jimiž se oháněl.
Vítr, písek a umělá hmota.
John se vrhl na kopuli, zatlačil a vyklouzl ven. Tanečníci zmizeli, jako by neexistovali. Překulil se v písku a použil veškerou sílu k tomu, aby dveře kopule uzavřel. Bodejský džin tlačil proti němu silou větru. Svaly se mu třásly, paže ho bolely. Bodejský džin změnil podobu, začal unikat ven, když se Johnovi podařilo vstup přibouchnout.
A tak uvěznit džina uvnitř.
Bodejský džin skučel a bušil do plastové stěny. Bok kopule se chvěl, ale džin byl v pasti. V hlavě se mu objevil chlapeček, sám na cizím místě, jak buší rukama do dveří. Pusť mě ven, řekl chlapeček Johnovým hlasem. Prosím, já jsem nechtěl…
Jeho slova, jeho minulost. Uvězněn. Džin byl uvězněn. Musel být, jinak by ho zabil. Uvězněn.
John se rozběhl, jako by mu to mělo pomoci hlas umlčet. Přes písky k lesu, k něčemu známému. Slunce se do něho opřelo a on si uvědomil, že zapomněl přehoz a mast, svou ochranu. Chlapeček dál bušil, dál vzlykal. Muka. To nemohl přežít. Ještě dva dny, než přiletí raketoplán.
Mohl by si vzít obchodnickou loď, kdyby ji našel.
Les stále vypadal zuhelnatěle, desetiletí po požáru, k němuž došlo těsně před Johnovým odletem z planety. Ale stromy s rozložitými korunami vyrostly znovu a John ucítil známou, ostrou skořicovou vůni.
Ne!!! Vykřikl chlapeček v jeho hlavě.
Přišli k němu, dvounozí a dvourucí, klouzali jako baleríny na jedné základně. Švitořili na uvítanou a on jim švitořivě odpovídal, stejně přirozeně, jako by jejich jazykem mluvil včera.
Jeho mysl odplula do budoucnosti, do citu, do jejich světa.
Chtěl bych zůstat, řekl John a odložil své vzpomínky za sebe. Chtěl bych být doma.
XIV
Občas se probouzel uprostřed noci, vzhlížel korunami stromů ke hvězdám a říkal si: Jednou si na ně sáhnu. Potom znovu usnul a na všechno zapomněl.
Občas se dotýkal ruky Tanečníka, vykonával rituál, když do jeho mysli pronikl křik dítěte. Upustil nůž, omluvil se a podivil se nad tím, neboť se nezdálo, že by to někomu vadilo.
Miloval stromy a trávu, ale když se mu do tváře opřel horký, suchý vítr, rozechvěl se. Někdy si říkal, že se zbláznil, ale obvykle si nemyslel vůbec nic.
XV
Možná o několik dní, možná o několik měsíců později John přišel k sobě a zjistil, že je v poušti a hledá rostlinky. Jídlo, říkal si; chtěl jíst - když vtom se do jeho hlavy probily pěsti a chlapecký hlas. Pusť mě ven; prosím, pusť mě ven. Zmatek, náznak strachu a něco opřené…
Vzpomínky se nahrnuly zpět, raketoplán, bodejský džin. Sedl si a prohlédl si svou spečenou kůži. Člověk. I kdyby se chtěl sebevíc stát Tanečníkem, vždycky bude člověkem, se vzpomínkami, vinou a lítostí.
Bodejský džin byl stále uvězněn. Raketoplán již dávno odletěl. John tady byl v pastí, považován za mrtvého, odsouzen k smrti, pokud se neschová před krutým sluncem a nebude jíst lidskou potravu místo tanečnické.
Ohlédl se k lesu. Z posledních dní (měsíců?) si nic nepamatoval. Tanečnické myšlení. Tanečníci neměli vzpomínky. On je získal, byť nakrátko. A to ho zabije, stejně jako ho to málem zabilo, když byl ještě chlapec. Byly jeho drogou, stejně silnou jako slaný džus a stejně smrtící.
Prosím…

Vstal a oprášil se. Obchodnický raketoplán byl ukryt nedaleko Zpěvavého moře. Bodejský džin byl uvězněn, planeta uzavřena. On byl považován za mrtvého a Anita přišla o peníze.
V duchu uviděl Beth, opřenou o kopuli, prosící.
Beth. Její křik, její nářek. Noci, kdy mačkal polštář a předstíral, že je to ona, toužil po teple, které dávala, po porozumění ze společné zkušenosti, ze společné hrůzy.
Uvězněný.
Dospělí ho potrestali, protože si připadal uvězněný a opuštěný, protože zabíjel, aby se vysvobodil.
Jako bodejský džin.
Teď byl John dospělý.
Klesl do písku a prohlédl si sluncem spálenou kůži. Kdyby zůstal ještě dlouho, zemřel by na ozáření. Již teď byl slabý.
Potřeba utéci a touha po Tanečnících ho uvěznily stejně dokonale, jako on uvěznil bodejského džina. Byl ve vězení tak dlouho, že se uvěznil, i když měl svobodu.
Beth a hrstka dětí se krčili u okraje kopule a čekali na něho. Děti, které zabil, a další, které zničil. Džin používal vzpomínky na ně, aby k němu pronikl, aby mu připomněl, jaké to je, být uvězněný.
Nepotřeboval, aby mu to někdo připomínal. Nikdy nebyl volný.
Vstal a oprášil si z kůže písek. Oblečení měl roztrhané, kůži na nohou ztvrdlou. Dlouho se ukrýval. Na tanečnickou část jeho mysli džin nemohl.
John vykročil a nohy ho vedly od Tanečníků. Jednou se ohlédl po lese stromů spojených korunami, po životě bez přemýšlení, bez paměti. Cizí vliv. Nebyla to lidská reakce.
A on byl až příliš člověkem.
Prosím! Nechtěl jsem…
Ale ano, chtěl. Stejně jako chtěl džin. Jinou cestu, jak přežít, neznali.
Písek ho pálil do bosých nohou. Nebyl daleko od kopule. Možná proto si džinový myšlenky našly cestu. Zachránily ho. Oba je zachránily.
John přikývl, v jeho hlavě se zrodil plán. Obchodnickou lodí odveze džina zpátky domů, za Anitiny kredity koupí palivo. Anita tak zjistí, že je naživu, a bude zuřit.
Potom se vypořádá s ní a se všemi tvory, které uvěznila. Najde Minařana a osvobodí ho; pustí ven malého pekelníka. Zničí ji, než stačí ona zničit mnoho dalšího.
Vítr hnal písek přes povrch kopule. Téměř zahrabaná, téměř ztracená. Přistoupil blíž a ucítil bytost uvnitř.
Prosím…
V duchu spatřil půl tuctu dětí, jak mají obličeje přitisknuté na plast a čekají na něho. Držela je tam Beth, teď již žena.
Žádný džin. Jen jeho minulost. Postav se tomu, řekl Harper.
Příliš dlouho před tím utíkal.
Sáhl na kopuli, odmetl písek a našel vstup.
Džin ho potřeboval. Nezabije ho. Vítr nedokáže pilotovat kosmickou loď sám.
„Už jdu," řekl John.
A děti v kopuli se zaradovaly.

přeložil Petr Kotrle